

Kaffe, Lobak, Bomuld eller Lignende. Det er maaste ogsaa saaledes, at der for Diebliffet dyrkes endel Bomuld paa Den; i alt Fald er Bomuld tidligere bleven dyrket derovre, thi i 1815, da General Dyholm udgav sit bekendte Kort over St. Croix, var der ikke saa Plantager med Bomuldsdrift — dette staar i en Notits paa Kortet —, og jeg tror ogsaa, at der under den nordamerikanfse Borgerkrig blev dyrket en hel Del Bomuld paa Den. Om dette fortsattes nu, er mig imidlertid ikke bekendt. Hvad Kaffe angaar, da anses det for konklateret, at Kaffe vilde vore fortreffelig paa denne Ø, idet der findes wild Kaffe af fortrinlig Bestaenhed i Haverne, men paa den anden Side kræver Kaffe træet Skygge, og deraf findes der jo som bekendt — hvilket man ogsaa navnlig vil se af den vestindiske Kommissions Betænkning — ikke meget paa St. Croix. Hvad endelig Lobak angaar, da anses det ogsaa for givet, at Den egner sig fortrinlig til Lobakdyrking, og efter hvad man vil vide, har Den ogsaa i sin Tid, førend den kom i Danmarks Besiddelse — baade da den var i fransk, i engelsk og i hollandsk Besiddelse; den har været under alle tre Magter —, haat sin væsentligste Betydning som en tobaksfrembringende Ø. Dette vil man endnu kunne se af de gamle Stattelister, hvor Plantagerne bleve bestattede efter Lobak, medens de nu bestattes efter Sukker. Altsaa, en Mulighed for, at Den kan bringes paa Fode selv uden Sukkerdyrking, er der ganske vist tilstede, men det maa dog stadig erindres, at en saadan Forandring af Dyrkningsmaaden altid kræver en ganske overordentlig stor Driftskapital. Kaffe træet behøver f. Ex. 3 Aar for at komme til at bære Frugt, og foruden, at det vilde udkræve en overordentlig stor Gjødningskraft, vilde der altsaa tillige behøves en stor Driftskapital for at kunne forandre Dens Produktion. Derfor vilde det naturligvis være rigtigst, hvis det var muligt, da at vedligeholde Den som sukkerdyrkende Ø, tilmed da vi jo nu med saa stor Beføstning have faaet anlagt et Føllesukkerfogeri paa Den, hvis Værdi jo vilde gaa aldeles tabt, dersom det ikke skulde lykkes at opretholde Sukkerdyrkingen. Det er altsaa klart, at Spørgsmaalet om Muligheden af at opretholde Sukkerdyrkingen paa St. Croix er et Kapitalspørgsmaal; det er egentlig dette Spørgsmaal, hvorom hele Sagen dreier sig. Nu skal jeg ikke negte, at det har forundret mig meget at se, at den vestindiske Kommission, som blev udsendt af Regjeringen i 1879, saa at sige slet ikke har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Kommissionen har ganske vist i sin Betænkning berørt Spørgsmaalet, men den har indskrænket sig til at sige, at det er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan afgjøre. Sa, det har dette Spørgsmaal ganske vist tilfælles med ethvert andet Spørgsmaal af den Slags, at kun Fremtiden kan afgjøre dem med Nøjagtighed. Men paa den anden Side

er dette Spørgsmaal saaledes bestaent, at man vistnok med ligesaa stor Vished nu strax paa Forhaand kan sige, hvorledes Fremtidens Svar vil blive, isald man overlader dets Besvarelse til Fremtiden alene, nemlig at Den da efterhaanden vil gaa ud af Sukkerbrug af sig selv efter et Tab af store Kapitaler. Jeg tror ikke, at den vestindiske Kommission har Ret, naar den siger, at Fremtiden alene er istand til at løse dette Spørgsmaal. Der er mange forskjelligge Momenter, der her komme i Betragtning, og som man allerede paa Forhaand kan tage under Overveielse og deraf drage Slutning om det Arbeide, der maa gjøres for at holde Den i Sukkerbrug, thi det anses jeg for givet, at, hvis man ikke anvender det Arbeide, der er fornødent, ikke anvender den Energi, der udfordres, vil Den sikkert nok langsomt gaa ud af Sukkerbrug, saaledes som den har gjort i Løbet af den sidste halve Snes Aar. Uagtet der herfter stor Mangel paa statistiske Oplysninger med Hensyn til de vestindiske Forhold, er det dog lykkedes mig at komme i Besiddelse af en Slags Statistik, der synes at vore udarbejdet halvt officielt, rigtig nok af en Bogtrykker paa St. Croix, men som det siges, efter Statteregistrene fra 1861. Sammenholder man de Resultater, som der haves med Hensyn til, hvor stort et Areal der var under Sukkerdyrking i 1861, med de Resultater, som vi nu have faaet gennem den høie Regjerings Oplysninger, vil man se, at der i de Aar, der ere forløbene fra 1861 til 1878, er gaaet omtrent en Niendedel af det Areal, der tidligere anvendtes til Sukkerdyrking, ud af Hærkultur. Dette er allerede et meget betænkkeligt Symptom, især da man veed fra anden Side, navnlig fra en Kommission, som den engelske Regjering havde nedsat, at der i alt Fald indtil 1873 blev indtaget flere og flere nye Arealer paa de britiske Der til Sukkerdyrking, idet Sukkerdyrking dengang betalte sig overordentlig godt. Nu er lige det Mobsatte Tilfældet paa de britiske Der, idet der paa disse er indtruffet lignende Forhold som paa St. Croix. Den Omstændighed, at Hærarealet er gaaet ned fra imellem 18 og 19,000 Acres Land — en Acre er som bekendt noget over $\frac{2}{3}$ D. Land, omtrent 11,000 Kvadrat-Alen — i 1861 til 16,000 Acres i 1878, er allerede i og for sig meget betænkkelig, netop da Forholdene paa de omliggende Der have haat den modsatte Gang, idet disse stadig have indtaget flere og flere nye Arealer til Hærdyrking. Det er imidlertid ikke det eneste Symptom paa, at Sukkerproduktionen er i Tilbagegang, der er et andet Kriterium, som jeg skal tillade mig at pege paa. Ifølge de Oplysninger, som vi have modtaget i de sidste Aar, har der været afholdt Ewangsauktion over Plantager paa St. Croix, der have et Areal i Hærkultur af en Størrelse paa omtrent 3,000 Acres, altsaa en Sjettedel af hele Dens Hærareal, og de Kjøbesummer, der opnaaedes for en Sjettedel af hele